

[Finansministeren]

tion, end der kan være i en fremsættelsestale og i en svartale her i Folketinget. Jeg tilbyder gerne udvalget, der skal behandle projektet, at nogle af vore eksperter, som har været med til at udvikle dette projekt, får lejlighed til at præsentere det i dets sammenhæng med kortskitser og hele den del af materialet. Det er ofte med til at skabe begejstringen.

Men jeg er også enig med hr. Arne Melchior og hr. Glønborg i, at vi selvfølgelig ikke kan forlange mere, end Folketinget kan fordoje. Det prøver vi heller ikke på. Jeg tror, jeg formulerede mig på den måde, at jeg har hørt, at der har været betænkeligheder ved, om man kunne nå det f.eks. til samlingen i august. Jeg tillod mig at sige, at jeg håber, jeg må få lov at beholde min ambition om, at det kan lade sig gøre.

Jeg mener, det haster af hensyn til alle de ting, der skal sættes i gang i samspillet mellem Københavns Kommune og staten, hvis vi skal have det op at stå og blomstre i god tid, inden Øresundsforbindelsen er færdig. Jeg mener faktisk, at hvis vi taber et år, er det synd for projektet. Jeg erkender, at det er Folketingets beslutning, om vi gør det eller ej. Jeg appellerer om, at man, når nu man kommer ned i arbejdet i udvalget, ud over at lytte til mine ønsker også lytter til, hvad Borgerrepræsentationen i København måtte sige om sine ønsker vedrørende tidspunktet.

Men alle ved vi jo, at Folketinget selv bestemmer sin hastighed, og jeg noterede mig fru Lone Dybkjærs bemærkninger om, at dette ikke er fremsat baseret på et fastlåst forhåndsfleral. Det er lagt frem til fri, åben debat.

Når jeg svarede hr. Glønborg vedrørende banen på den måde, jeg gjorde, så er det, fordi jeg er opmærksom på, at hr. Glønborg har interesseret sig – det synes jeg er meget forståeligt – for en ganske bestemt jernbanestrækning, som for øjeblikket er under analyse. Den jernbanestrækning ønsker jeg ikke at udtale mig om, mens den er under analyse.

Men nu, hvor jeg forstod hr. Glønborgs udsagn som et generelt spørgsmål, kan jeg sige, at det faktisk var meningen med min fremsættelsestale at illustrere, at det, vi laver her i hovedstadsområdet med dette forslag, bestemt ikke er noget, der skal ske på bekostning af resten af landet – jeg vil nærmere sige tværtimod. Vi mener, at det, vi laver i hovedstadsområdet nu, vil føre til en vækst, som også kommer resten af landet til gode.

Vi mener, det er vigtigt at understrege i forbindelse med dette forslag, at den vilje til at gå ind i et utraditionelt projekt her i hovedstadsområdet, vi har vist, har vi også med hensyn til at få udbygget infrastrukturen – lad mig så bruge det brede udtryk – infrastrukturen i resten af landet. Det var det, vi ønskede at udtrykke i fremsættelsestalen, så den bekræftelse giver jeg meget gerne hr. Glønborg.

Til hr. Baadsgaard vil jeg sige: Næh, jeg vil da ikke hævde, at jeg har overblik over hele projektet. Selvfølgelig er der da også for en minister uafklarede spørgsmål, og specielt kan der komme ting, som jeg ikke har forudset, når udvalgets medlemmer begynder at stille spørgsmål.

Men jeg har så meget tro på det, der ligger bag beregningerne i udvalget og det efterfølgende lovforberedende arbejde, at jeg for det første har turdet fremsætte forslaget og for det andet tror så meget på det, at jeg ikke mener, at der kommer så store overraskelser, at jeg vil frafalde ønsket om at få det gennemført. Sådan er det vel tilladt at have det.

Hvis man i det hele taget skal lytte f.eks. til det, hr. Arne Melchior sagde om visioner osv., er det klart, at vi ikke kan overskue alle konsekvenserne af, hvad det her betyder for den fremtidige udvikling i hele vort hovedstadsområde. Hvis der var nogen af os, der påstod at have den evne at kunne spå om fremtiden, tror jeg ikke, det ville være særlig troværdigt. Sådan har jeg det altså heller ikke.

Med hensyn til antallet af arbejdspladser mener jeg nu godt, man kan tillade sig at sige, som vi gør. Det er selvfølgelig ikke sikkert, at det går sådan, det er klart. Det, vi har gjort, når vi har regnet os frem til tallet de 10 pct., er at sige: Hvordan har det faktisk været gennem de sidste 10, 20, 30 år? Og hvis man så siger til sig selv: Hvorfor skulle det gå anderledes for så vidt angår antallet af arbejdspladser i de næste 10, 20, 30 år? – ja, så kan man beregne en sådan procent.

Men ellers er det faktisk så simpelt indbygget i projektet, at vi ikke har forpligtet os til alle faserne, hvis ikke det går i henhold til forudsætningerne. Vi har forpligtet os til noget indledende, når vi sætter i gang, for ellers kommer der ikke noget ud af det.

Jeg skal lige sige, at når den statslige og kommunale garanti ikke er omtalt i lovforslaget, så